GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Unes quantes conclusions.

Opinió | 16/07/2008 | 10:37

Des de Catalunya sí que hem d'analitzar les nostres fallades.

Un cop passada la temporada d'eleccions i de congressos, i amb l'experiència de trenta anys de democràcia, d'autonomia i de canvis molt profunds a Espanya i a Catalunya, es poden treure unes quantes conclusions. Conclusions sobretot sobre el paper i el lloc de Catalunya dintre d'Espanya, a tenir en compte en la nostra acció futura.

1. Fer pedagogia a la resta d'Espanya sobre Catalunya –explicar què som, què realment volem, com aspirem a ser útils en el conjunt de l'Estat, etc.– i mirar a través d'això de crear una imatge positiva en el conjunt d'Espanya té molt poca o cap efectivitat. Mirar amb aquesta pedagogia de crear una imatge positiva de Catalunya i desmuntar el rebuig latent o manifest que hi ha contra Catalunya és inútil si es fa des de Catalunya i si ho fan catalans.

La pedagogia que potser seria útil seria bo que la fessin els no catalans. I els hem reclamant molts cops que ho fessin. Però això no ho fan. De fet molts fan el contrari, tots alhora o ara els uns ara els altres.

Per tant, no ens hem d'entestar a fer pedagogia. Hem de ser el que som, sense desinteressar-nos del conjunt espanyol, però per ara sense esperar-ne ni comprensió ni complicitat.

2. Això no vol dir que haguem de buscar l'enfrontament. Simplement no hem d'anar adelerats buscant que ens entenguin o ens considerin. En Miquel Roca ho va dir fa poc (Avui, 21 de març de 2008) amb molta precisió: "El discurs de la nova etapa no el trobarem en la confrontació amb Madrid sinó en l'afirmació des de Catalunya". O bé: "No hem de viure obsessionats perquè Madrid ens entengui".

3. Hem de ser ben conscients que a Espanya la paraula solidaritat, almenys en referència a Catalunya, és d'una radical insinceritat. "La solidaridad hay que aplicarla sólo en los bienes ajenos", deia el president socialista d'una CA. I "es verdad que el sistema es injusto" –amb Catalunya, deia– "pero a nosotros nos va bien. O sea que punto", deia un altre president, aquest popular. Tots dos considerats homes amb mentalitat d'estat. Però no cal que ho diguin, la realitat ho confirma cada dos per tres.

Amb els diners, i amb tot. Fa poc que s'ha vist també amb l'aigua. I realment seria més fàcil rebre aigua de França que d'Espanya. Per cert que el diari francès Le Monde, que hi va dedicar un article sencer, ho titulava així: "En Espagne avec l'eau, chacun pour soi".

4. O sia que hem de ser conscients que no podem comptar amb actituds benevolents. I si bé això, com ja hem dit, no ens ha de dur a extremar tensions, o situar-nos en l'àmbit de l'enfrontament, sí que ens ha de fer entendre que podem comptar amb nosaltres mateixos, i no gaire més. Per tant, depenem sobretot de la nostra consistència interna. De la seriositat del nostre fer públic i privat, de la nostra feina ben feta, del nostre patriotisme, de la nostra cohesió, de la qualitat del nostre coneixement, de la nostra creativitat, de la nostra consistència de la nostra societat, etc. Naturalment, també i molt, de la qualitat de la nostra política.

5. Tot això acompanyat d'un esforç de serenitat. Amb la ment freda i amb ganes d'entendre's en el que es pugui, però sense fer-se falses il•lusions. I sense –ells i nosaltres– deixar-se dominar pel ressentiment. En alguns sectors d'Espanya hi ha el perill del ressentiment del que abans creia que els altres anaven millor que ell i que ara els ha atrapat o s'hi acosta. A Catalunya hi podria haver el ressentiment del que se sent enganyat i decebut. Però el rebuig del ressentiment no equival a fer confiança ni a sentir-se obligat a acceptar tractes discriminatoris.

És molt dubtós que a hores d'ara en el conjunt d'Espanya hi hagi una reflexió seriosa sobre això. Encara estan massa sorpresos i autosatisfets per l'èxit dels últims quaranta anys. I no estan en condicions de reconèixer la participació molt important que en molts terrenys hi ha tingut Catalunya.

Però des de Catalunya sí que hem d'analitzar les nostres fallades. Sobretot les d'aquests últims anys. Des d'aquest editorial hem criticat sovint les manifestacions de fatxenderia ofensiva, o d'incomprensió de certs aspectes importants i positius de la realitat espanyola. Ho hem de seguir fent i, si cal, rectificar. Però sense complexos. Perquè en molts terrenys, l'aportació de Catalunya al progrés espanyol ha estat molt important. Molt generós. És a dir, Catalunya ha estat autènticament –no falsament– solidària.

Constatar-ho servirà probablement de poc.Simplement per consolidar allò que ara més necessitem, que no és la comprensió dels altres, sinó la nostra pròpia seguretat, la nostra pròpia consistència interna.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/7806-unes-quantes-conclusions.htm